

Izabella

(az *Időkapszulák* című könyv margójára)

Nomen est omen. A latin mondás jelentése: a név előjel, jósjel. Izabella, azaz teljes nevén Bencze Izabella nevében benne van, hogy szép, bella. És ő tényleg szép. Kívül is, meg belül is. A gondolatai is azok. S mert manapság leginkább a csúnya a divat, a kívül-belül természetes szépségeknek nincs könnyű dolguk. Széllal szemben kell járniuk. Bencze Izabella jogász, közigazdász – a széles nyilvánosság előtt legalábbis – jó tíz éve kezdte el a „szemben járást”. Addig a nevét leginkább csak a gazdasági élet főbb szereplői ismerték. Akkoriban ő volt a Kincstári Vagyonigazgatóság vezérigazgató-helyettese. Egyszer csak előlépett mint közéleti ember, s azóta sokan tőle tudják, miképpen tűnt el nemzeti vagyonunk jelentős része.

Akkoriban, egész pontosan 2009 áprilisában készítettem vele egy interjút. Ebből idézek:

„– *Mi volt az a fordulat, törés vagy elhatározás az életében, amiért úgy gondolta, szerepelnie kell, pontosabban hitet kell tennie az olyan ügyek mellett, amelyek egy nemzet életében rendkívül fontosak?*

– *Az, hogy 2006. október 1-jén másodszor is eltávolítottak a »magas« államigazgatásból, ahol 1989 óta dolgoztam. Magyarul: kirúgtak.*

– *Volt indok?*

– *Nem. Indok nem szokott lenni. ...Valami nem tetszett nekem, amit szóvá tettem, és körülbelül öt perc alatt kerültem az utcára. ...És akkor elkezdtem gondolkodni. Először azon, hogy mit is csináljak, mert az ilyen szituációból nagyon nehéz újból felállni. Főképpen, ha az ember már nem túl fiatal. Másodszorban pedig valami nagyon-nagyon furcsa és különös kötődést, kapcsolódást kezdtem érezni mindazzal, ami a közösségünk vagyona. Egészen a közelébe kerülhettem annak a folyamatnak, ami az »átkosból« származó vagyonnak, a nemzeti vagyonunknak az úgynevezett lebontását, s újbóli magántulaj-*

donba adását eredményezte. És végig azt láttam ez alatt a jó pár év alatt, hogy ez egy zárt világ. Erről nem igazán beszélünk, nem igazán mondjuk el a polgároknak, nemzettársainknak, mi ez a vagyon, miért van erre szükség, mit kell ezzel tenni.”

Nos, ezek már eleve olyan kemény és őszinte szavak, amelyeket nem sokan mertek és mernek a szélesebb nyilvánosság előtt elmondani. S mert az életben mindennek következménye van, ez esetben nekünk, kor- és sorstársainknak végül is örömeinkre szolgált ez a következmény, magyarán mi, olvasók mégis csak nyertünk azal, hogy Bellát (így hívja minden ismerőse) ki-dobták. Szerencsénkre ugyanis hamarosan elindult Bencze Izabella új élete, közéleti és újságírói karrierje. Magyarán beszállt a ringbe. Egy másik ringbe, mint amelyben addigi élete folyt. Elvesztettünk tehát egy tisztességes, okos jogász-közigazdászt, s nyertünk egy merész újságírót, író-t. Erre kétségtelen bizonyítékot szolgáltat a most megjelent *Időkapszulák* című könyve, melyben, ahogy ő jellemzi, „minden összevegyül [...]. Magán- és közélet, szakma, hitvallás, érzelmek, tények, líra, novellisztikus elemek, tanulmányok, régi és frissebb publicisztikák, önvallomás és eddig nyilvánosság elé nem került írások.” S ez mind tényleg összevegyül. De nem akárhogyan! Hanem úgy, hogy az ember azt érzi, tapasztalja, minden egyes írás elolvasása után gazdagabb lesz olyan tudnivalókkal, amelyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy megértsük azt a korszakot, melybe harminc esztendővel ezelőtt belecsepentünk, s azóta is kutatjuk, keressük, kérdegetjük, mi történt velünk. És hogyan történt, ami megesett? Bencze Izabella tehát szerintem történelemkönyvet írt. Egy tanú, egy szakember megírta azt, amit látott, tapasztalt, gondolt a közelmúltunkról. Könyve ajánlójában, azaz mindjárt az első oldalon leírja a kedvcsináló mondatot:

„Azoknak ajánlom e könyvet, akik nem tartanak az igazság kimondásától, akik megvetik a politikai korrektséget (PC), és akik elfogadják a tényeket mint az igazság egyik alapkövét.” Úgy vélem, igencsak sokan vagyunk, akik így gondolkodunk. Ám sajnós nagyon-nagyon hiányoznak azok az emberek, akik közéletünkben szóban vagy írásban meg is merik ezt valósítani, mármint kimondani az igazságot és sutba dobni az egyik legostobább és legálságosabb kifejezést, az úgynevezett „politikai korrektséget”. Tapasztalatainkból tudjuk ugyanis, hogy a PC és az igazság nem sokszor találkozik jelen életünkben.

Van ám a könyvnek egy hibája is. Aki jelenkori történelmünk, gazdaságunk, közéletünk iránt érdeklődik, az biztosan nem tudja letenni. Továbbá néha fáj. Nagyon fáj. Hogy is ne fájna, amikor a vagyonlenyúlásokról olvasunk, hogy is ne sajogna a szívünk, amikor az egyik írásának „köszönhetően” újra át kell élnünk a Sargentini-jelentés hazánkat gyalázó, velejéig hazug mondatait (bár ebben a cikkben Bella megmutatja rendkívüli szellemességét, humorát is). S persze facsarodik a szívünk akkor is, amikor Trianon következményeiről olvasunk a könyvben, az elszakított területeken élő honfitársaink küzdelméről. Bizony, az írások többségében újra és újra átélhetjük a *Népek Krisztusa, Magyarország* költői látomásának igazságát is. Vigasztal meg ott van nekünk az a felfedezés, hogy van egy honfitársunk, aki lélekemelő írásaival, rendkívüli tehetségével segít megismerni azt a kort, amelyben élünk. Aki bátor, ha úgy tetszik, helyettünk is, pedig e tulajdonság ebben a világban nem éppen kifizetődő.

Könyvajánlómat egy kis történettel fejezem be, amely nem kapcsolódik direkt módon az *Időkap-*

szulák című, Bencze Izabella által írott könyvben található írásokhoz, annál inkább a szerzőhöz. Ama hajdani interjúmban azt is megkérdeztem tőle, jól látom-e, hogy kényszernyugdíjba küldött, sok és nehéz társadalmi szerepet betöltő emberként az a célja, hogy felrázza az embereket, amikor csak lehet. Válaszát visszaidézem: „Kifejezetten ez a szándékom. Nem tud más céloom lenni, csak ez, hiszen most már más nem is maradt. De hadd mondjak el egy nagyon-nagyon megrázó példát. Amikor az az eset történt, amit most elmondok, akkor azt éreztem, ha én ezt a munkát abbahagynám, akkor az Isten megbüntetne. Ugyanis az egyik tüntetésre szónokként mentem, metróval. Az állomáson megszólított egy korombeli hölgy, és azt mondta, egy helyre megyünk. Mire én azt feleltem, rendkívül örülök neki, hogy eljön, amire ő csak annyit kért, ne legyen olyan nagy vonulás, mint a múltkor, amikor a vagyon-törvény ellen tüntettünk, és a Hősök teréről átvonult a tömeg a Pénzügyminisztériumhoz. Mert az számára nagyon nehéz volt, ugyanis hiányzik az egyik lába. Ez annyira meghatott, hogy megsimogattam. A karjához nyúltam, amelyre egy kabát volt rátéve, és akkor éreztem, hogy az egyik karja is hiányzik. És én akkor azt mondtam magamnak, ha a Jóisten megadta számomra azt a lehetőséget, hogy a mondanivalómmal úgy szólítsak meg embereket, hogy még ilyen állapotban is, a fizikai lehetetlenség szintjén is eljöjjenek és meghallgassanak, akkor ezt nekem nem szabad abbahagynom, mert akkor nagyon megbüntet a sors. Tehát csinálom, ameddig tudom.”

Gondolom, ha még sosem látták, akkor is elhiszik nekem, hogy Bella szép.